

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

София, 9 февруари 2012 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Евгени Танчев

Членове: Владислав Славов

Димитър Токушев

Благовест Пунев

Красен Стойчев

Георги Петканов

Цанка Цанкова

Стефка Стоева

Румен Ненков

при участието на секретар-протоколита Милена Петрова разгледа в закрито заседание на 9 февруари 2012 г. конституционно дело № 2/2012 г., докладвано от съдията Благовест Пунев.

Производството е по реда на чл.149, ал.1, т.2 и т.4 от Конституцията.

Делото е образувано на 30.1.2012 г. по искане на 55 народни представители от 41-то Народно събрание. С него се иска да бъде установена противоконституционността и несъответствието с общопризнатите норми на международното право и с международните договори, по които България е страна на § 2 и § 3 от Закона за изменение и допълнение на Кодекса на труда /ЗИДКТ//обн., ДВ, бр.7/24.1.2012 г./, с които се изменят чл.34 и чл.35 от Кодекса на труда /КТ/ и § 21 ЗИДКТ, с които се създава чл.414а КТ /обн., ДВ, бр.26/86 г. последно изменение бр.7/2012 г./.

В искането се поддържа, че оспорените текстове на § 2 и § 3 от ЗИДКТ противоречат на чл.49, ал.1 и ал.2 от Конституцията, тъй като въведените с тях нови критерии ограничават свободното сдружаване на

гражданите в синдикални организации и съюзи за защита на интересите им в областта на труда и социалното осигуряване, както и правото на работодателите да се сдружават за защита на своите стопански интереси. С посочените разпоредби се ограничава плурализмът и се отива към монополизъм в сдружаването на работници и работодатели, което изключва институционалния диалог между правителство, работници и работодатели като основен елемент на социалната държава. По този начин недопустимо се допуска злоупотреба с права, защото се накърняват права или интереси на други, с което се нарушава и чл.57, ал.2 от Конституцията. Според вносителя на искането оспорените разпоредби не съответстват и на общопризнатите норми на международното право и на международните договори, по които България е страна – Конвенция №87/1948 г. и Конвенция №98/1948 г. на МОТ относно правото на синдикално и работодателско сдружаване, Конвенция №111/586 на МОТ, Хартата на основните права на Европейския съюз, Международния пакт за икономически, социални и културни права, Европейската социална харта и Всеобщата декларация за правата на човека.

В искането се поддържа, че новосъздаденият чл.414а КТ, който въвежда административна отговорност за работника или служителя, когато предоставя работната си сила без трудов договор – наказание глоба в трикратен размер на личните осигурителни вноски за социално и здравно осигуряване, е противоконституционен. По този начин се нарушава принципа на правовата държава и се санкционират гражданите без да имат вина, тъй като работникът или служителят е по-слабата страна в трудовото правоотношение, вместо държавата чрез своите контролни органи да гарантира спазване на трудовото законодателство и да създаде условията за реализация на правото им на труд – нарушение на чл.4, ал.1 и чл.48 от Конституцията. Поради това се иска от Конституционния съд да обяви § 2, § 3 и § 21 от ЗИДКТ за противоконституционни и несъответстващи на

общопризнатите норми на международното право и на международните договори по които България е страна.

Производството е във фазата по допустимостта на искането.

Съдът констатира, че е сезиран от легитимен субект на инициатива по чл.150, ал.1 от Конституцията – повече от изискуемия брой от 1/5 от народните представители от 41-то Народно събрание. Искането е с предмет установяване противоконституционност на законови разпоредби и несъответствието им с общопризнатите норми на международното право и на международните договори, по които България е страна, което е в правомощията на Конституционния съд по чл.149, ал.1, т.2 и т.4 от Конституцията.

При наличие на горната констатация Конституционният съд намира, че искането е допустимо и следва да се допусне разглеждането му по същество. С оглед предмета на конституционното производство съдът счита, че като заинтересовани страни по делото следва да се конституират Народното събрание, Министерският съвет, министърът на труда и социалната политика, министърът на финансите, Конфедерацията на независимите синдикати в България, Конфедерацията на труда "Подкрепа", Асоциацията на индустриалния капитал в България, Конфедерацията на работодателите и индустриалците в България, Българската стопанска камара, Българската търговско–промишлена палата, Съюзът за стопанска инициатива, Българският съюз на частните предприемачи „Възраждане“ и омбудсманът.

По изложените съображения и на основание чл.149, ал.1, т.2 и т.4 от Конституцията и чл.19, ал.1 от ЗКС, Конституционният съд

О П Р Е Д Е Л И:

Допуска за разглеждане по същество искането на 55 народни представители от 41-то Народно събрание за установяване противоконституционността и несъответствието с общопризнатите норми на международното право и с международните договори, по които

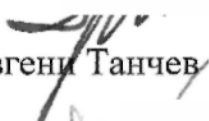
България е страна на § 2, § 3, с които се изменят чл.34 и чл.35 КТ и § 21 ЗИДКТ /обн., ДВ, бр.7/26.1.2012 г./, с който се създава нов чл.414а КТ /обн., ДВ, бр.26/86 г., последно изменение ДВ, бр.7/2012 г./

Конституира като заинтересовани страни по делото Народното събрание, Министерския съвет, министъра на труда и социалната политика, министъра на финансите, Конфедерацията на независимите синдикати в България, Конфедерацията на труда „Подкрепа”, Асоциацията на индустриалния капитал в България, Конфедерацията на работодателите и индустриалците в България, Българската стопанска камара, Българската търговско-промишлена палата, Съюза за стопанска инициатива, Българския съюз на частните предприемачи „Възраждане”, омбудсмана.

На конституираните страни да се изпратят преписи от искането и определението, с възможност в 20-дневен срок да представят писмени становища и доказателства.

На вносителя да се изпрати препис от определението с възможност да представи доказателства и допълнителни съображения.

Председател:

Евгени Танчев